

De privilegiis, tract. 2 per tot, et de potestate, tractat. 3 per tot., Consule et eum, locis citatis.

REGULARIS PROFESSIO.

SUMMARIUM.

1. Professio regularis quid sit? — 2. Professio regularis est duplex; una expressa, et alia tacita, et quæ utraque sit? — 3. Ad valorem professionis requiritur ætas annorum sexdecim completorum. — 4. Anni xvi ad professionem requisiti debent esse completi de momento ad momentum; unde si professio fiat per aliquot tantum horas ante completum annum xvi ætatis, est nulla. — 5. Ætas incipit a die natiuitatis, et non a die baptismi. — 6. Item ad valorem professionis prærequiritur annus probationis completus. — 7. Et quidem hic annus debet esse completus de momento in momentum, adeo ut professio facta nondum completo anno, etiam per modicum tempus, esset nulla. — 8. Imo ita debet esse completus et integer annus probationis, ut anno bissextili debeat necessario computari lapsus diei, qui tunc de novo additur. — 9. Insuper hic annus probationis debet esse continuus, ita ut novitiatus annus probationis animo religionem deserendi interruptus, licet per duas solas horas, teneatur incipere de novo novitiatus. — 10. Et talis annus probationis debet necessario peragi cum habitu regulari, et non cum habitu sæculari. — 11. Professio potest in articulo mortis emitti, etiam anno novitiatus non completo, dummodo novitiatus seu novitia habeat legitimam ætatem. — 12. Si tamen huiusmodi novitiatus vel novitia convaluerit, debet iterum profiteri. — 13. Talis professio emissa in articulo mortis anno novitiatus nondum completo, non suffragatur nisi quoad acquisitionem indulgentiarum favore profitentis; non autem, quoad acquisitionem dotis favore monasterii. — 14. An autem professio emissa in articulo mortis, anno probationis jam integre completo, prosit monasterio quoad acquisitionem honorum? *remissive.* — 15. Professio facta post xvi annum, sed ante decimum octavum requisitum a statuto ordinis Minorum non annullante aut irritante, valida est. — 16. Sic etiam professiones emissæ juxta dispositionem concilii Tridentini, id est post completum 16 annum sunt validæ, quamvis in constitutionibus religionis SS. Trinitatis Redemptionis captivorum auctoritate apostolica confirmatis cautum sit, quod in ea religione aliquis non recipiatur, antequam annum vicesimum videatur complevisse. — 17. Professio potest per superiorem prolongari lapsu tempore novitiatus in his qui non bene adhuc didicerunt, et aliquantulum inhabiles reperiuntur, dummodo habeat spem probabilem, quod efficere habiles infra sex menses. — 18. Si tamen propter aliquam pertinacem infirmitatem, vel aliam causam esset protrahenda professio ultra sex menses, tunc pro facultate esset ad eundem Sedes Apostolica. — 19. Item ad valorem professionis requiritur, quod tam novitiatus quam ipsa professio fiat in conventibus designatis. — 20. Viri recepti et professi in conventibus non designatis tenentur nullitatem suæ professionis deducere coram sacra Congr. Concilii. Quod si non fecerint, et recedere a monasteriis præsumperint, tanquam apostatæ sunt puniendi. Et superiores, qui in cognitione causæ se ingesserint, vel professos eiecerint, censuras latæ sententiæ incurrunt. — 21. Adducitur ad id decretum Urbani VIII. — 22. Ratificare volentes professionem nullam ob loci designati defectum, non tenentur novitiatum reiterare, nec novum consensum capituli requirere, sed sufficit quod ratificatio, seu nova professio fiat in manibus prælati. — 23. Adducitur ad id constitutio Urbani VIII. — 24. Item ad valorem professionis requiritur, quod omnino libero

consensu profitentis absque metu gravi, sive cadente in constantem virum ab extrinseco injuste incusso fiat. — 25. Metus levis non reddit professionem invalidam. — 26. Sic etiam metus proveniens ab intrinseco et causis naturalibus non invalidat professionem. — 27. Solus metus mortis violentæ incussus a causa libera extrinseca cadens in constantem virum invalidat professionem. — 28. Non invalidat autem dictam professionem metus mortis naturalis, seu ab intrinseco. Nec metus mortis accidentalis casualis. — 29. Cur professionem inficiat timor mortis violentus incussus a causa libera extrinseca, et non timor mortis naturalis vel accidentalis casualis? — 30. Metus mortis violentæ, ad hoc, ut invalidet professionem, debet esse ab homine incussus, et ordinatus ad ipsam professionem extorquendam. — 31. Secus autem non invalidat. — 32. Metus reverentialis, si præcesserint minæ vel verbera, aut Pater sit terribilis, annullat professionem. — 33. Professio dicitur metu facta ex præcedentibus minis aut verberibus a Patre allatis sine expresso præcepto. — 34. Insuper volunt multi sufficere solum metum reverentialem absque minis. — 35. In praxi tamen tenendum est, non sufficere solum metum reverentialem ad annullandam, seu invalidandam professionem. — 36. Alia de metu, *remissive.* — 37. Professio emissa per vim et metum, et ante annum 16 a Tridentino præscriptum, est nulla. — 38. Item nulla est professio per vim et metum emissa, et novitiatu interrupto. — 39. Item nulla est professio emissa ob metum interventionis status et denegationis alimentorum. — 40. Item ad valorem professionis requiritur consensus, et acceptatio illius vel illorum, ad quos spectat aliquem ad professionem recipere. — 41. Ad quem autem spectet novitiatus ad professionem recipere, recurrendum est ad consuetudines legitimas, constitutiones et privilegia cujusvis ordinis. — 42. Unde in illis religionibus, in quibus receptio ad professionem spectat ad prælatum cum consensu et suffragio religiosorum conventus, non potest prælatus solus sine tali consensu et suffragio aliquem ad professionem recipere; aliter, si non concurrat saltem major pars capituli, talis professio erit nulla. — 43. Ubi autem receptio ad professionem spectat ad solum prælatum sine consensu et suffragio, aut consilio religiosorum conventus, tunc professio ab ipso solo, alias legitime recepta, erit valida. Nec prælatus defuncto, aut absente, poterit a conventu aliquis ad professionem valide admitti. — 44. Poterit tamen conventus ad professionem valide admittere, prælato defuncto, ubi receptio ad professionem spectat insimul ad utrumque. — 45. In ordine fratrum Minorum de Observantia talis facultas competit generalibus et provincialibus privative quoad alios. — 46. Ut tamen valide possit generalis et provincialis ad professionem recipere, requiritur consensus, et suffragium majoris partis religiosorum in conventu novitiatus a duobus saltem mensibus ibi actu de familia existentium; et in paritate votorum, dum tertia vice feruntur, potest provincialis dare votum decisivum. — 47. Prælatus potest alios committere, ut nomine suo novitiatus ad professionem recipiant. — 48. Ad valorem *Professionis expressæ* non requiritur certa verborum forma, sed sufficit qualibet quibuscumque sit verbis concepta: dummodo profitentem per ea ad vota et certam regulam se astringere revera intendat. — 49. Valde tamen expedit, et omnino convenit, ut adhibeatur propria et consueta cujusque religionis formula. — 50. Professio expressa potest valide fieri, non solum expressis verbis seu scriptis,

sed etiam signis et nutibus. — 51. Professio expressa potest etiam fieri per procuratorem. — 52. Professio tacita non est revocata, seu ablata per concilium Tridentinum, sed adhuc in suo pristino valore manet, si ad ipsam concurrant ea, quæ a concilio præscribuntur. — 53. Hinc si quis, expleto anno 16 annoque probationis finito, exerceat actus ad solos professos pertinentes, tacite profiteri censetur. — 54. Ad hoc ut professio tacita sit valida, requiruntur quinque potissimum conditiones, quæ assignantur. — 55. Alia ad rem, *remissive.* — 56. An professus ignoranter ante 16 ætatis annum ex errore fidei baptismalis, si exerceat postea actus solitos a professis fieri, censendus sit tacite professus. — 57. Hermaphroditus non est admittendus ad professionem, neque in monasterio sexus in ipso prævalentis. — 58. Hinc sacra congregatio Concilii decrevit, quod hermaphrodita mulier recepta in aliquo monasterio non est recipienda ad professionem, etiamsi sexus femineus prævaleat. — 59. Imo hermaphrodita si fiat monialis, professio irrita est. — 60. Religiosus professus non potest a religione ejici sub prætextu, quod laboret morbo gallico, lepra vel alio morbo incurabili relicto tempore professionis. — 61. Nisi tamen adesset speciale statutum religionis a Papa ad id expresse confirmatum. — 62. Statutum tamen huiusmodi non suffragatur, si morbus incurabilis superveniat post professionem. — 63. Professus per simulationem in monasterio monialium ex inhonesta causa, licet non sit monachus, tamen cogitur in alio monasterio manere in pœnam delicti commissi; sicuti etiam professa per simulationem in conventu virorum ex inhonesta causa, licet non sit monialis, tamen cogitur in alio monasterio manere in pœnam delicti commissi. — 64. Novitiatus, qui post completum annum probationis exiit e Monasterio de licentia superiorum, inde ad triennium reversus potest statim profiteri, nisi religionis, aut personæ conditio sit immutata. — 65. Quicumque nulliter profensas potest reclamare contra nullam suam professionem, ex quacunque causa sit nulla. — 66. Ad legitimam reclamationem contra nullitatem professionis tres potissimum conditiones sunt necessariae, quarum una si negligatur aut omittatur, reclamans non auditur sed ad monasterium redire cogitur, vel nondum egressus ibidem manere compellitur. — 67. *Prima conditio* est, quod reclamans ante deductionem et probationem nullitatis suæ professionis coram legitimo iudice faciendam, habitum non deponat, nec etiam absque licentia superioris cum habitu propria auctoritate a monasterio discedat. — 68. Etiamsi egressi vel lent transire ad aliam religionem. — 69. Imo etsi tanquam incorrigibiles, servata forma constitutionum Apostolicarum, fuissent ejecti. — 70. Si tamen aliquis religiosus vel religiosa, non temere, sed ex aliqua justa causa, cum, vel sine habitu a monasterio aufugeret, et ad urbem accederet, seu ad majorem superiorem vel ordinariam aut ad alium monasterium se transferret, tunc posset, reassumpto habitu, etiam extra claustra audiri. — 71. *Secunda conditio* est, quod reclamans causam nullitatis professionis ante egressum coram superiore suo et loci ordinario legitime deducat et probet. — 72. Pro *superiore suo* hinc intelligitur superior localis: nisi aliud habeant religionum constitutiones et legitime consuetudines, ut huiusmodi causæ deducantur coram provinciali. — 73. Pro *ordinario* intelligitur episcopus diocesis illius in qua existit conventus seu monasterium nulliter professi aut professæ. — 74. Reclamans pro nullitate suæ professionis debet causam deducere, et probare coram superiore religionis, et ordinario conjunctim, seu copulative, etiamsi agatur de nullitate ratione morbi, seu alterius defectus naturalis. — 75. Et hæc facultas cognoscendi causam nullitatis professionis conjunctim cum episcopo competit superioribus etiam in casu,

quo religio se opponat et contradicat. — 76. Ad quos spectet declaratoria nullitatis professionis? — 77. *Tertia conditio* est, quod reclamans proponat causam nullitatis intra quinquennium a die professionis. — 78. Hinc via ordinaria post quinquennium in foro externo non amplius audiendus est reclamans contra professionem, etiamsi alleget quod intra quinquennium ignoraverit nullitatem professionis suæ; vel alias absque culpa sua a reclamando impeditus fuerit. — 79. Unde, qui vult reclamare post quinquennium elapsum debet obtinere restitutionem in integrum a Papa. — 80. Vir professus in monasterio monialium est illico ejiciendus, non obstante lapsu quinquennii. — 81. Nulliter professus certe sciens coram Deo et conscientia ex aliquo essentiali defectu suam professionem esse nullam, si nolit eam ratificare, potest tuta conscientia in occulto discedere, ac etiam nubere; dummodo tamen sine gravi scandalo, aut alio majori incommodo, ac præjudicio abire possit. — 82. Si autem nulliter professus absque scandalo aut alio majori incommodo, vel gravi præjudicio religionis occulte discedere nequeat, nec in foro externo possit propter aliquod impedimentum probare certam nullitatem suæ professionis, debet manere in religione, donec commoda occasio sine scandalo occulte fugiendi se offerat; et interim, absque scandali periculo, non tenetur ad vota et regulam ordinis, etc. — 83. Nulliter professus, si dubitet, an tacite vel expresse ratificaverit suam professionem, postquam scivit certo esse nullam, si nondum sit elapsum quinquennium a die professionis, potest adhuc reclamare; si autem sit jam elapsum quinquennium, tenetur perseverare in religione. — 84. Nulliter professus potest professionem suam ratificare, sive tacite, sive expresse. — 85. Nisi tamen habeat perpetuum impedimentum. — 86. Nulliter professus necessario scire debet suam professionem fuisse nullam ad hoc, ut eam valide ratificet, et sic de irrita fiat valida. — 87. Nulliter professus potest valide suam ratificare professionem absque novo consensu superioris seu capituli regularis. — 88. Receptus pro laico seu converso, si in novitiatu de licentia quorum interest, transeat ad statum clericalem, et subinde anno probationis integre peracto, profiteatur, valida est ejus professio. Attende tamen ibi subjuncta. — 89. Si tamen professionem emisit in statu laicorum seu conversorum, non potest de sola licentia prælati regularis, et definitorii transire ad statum clericorum, sed talis licentia obtineri debet a Sede Apostolica. — 90. Professus in una religione non potest transire ad aliam sine licentia Sedis Apostolicæ. — 91. Et transiens de licentia Sedis Apostolicæ ad laxiorem religionem, etiam ejusdem ordinis, tenetur in secunda religione novum annum probationis peragere, et ibi professionem emittere. — 92. Excommunicantur omnes, qui quomodocumque virginem, vel viduam, vel aliam mulierem coegerint invitam ad religionem et professionem. — 93. Item consilium, aut auxilium, vel favorem dederint, quique scientes eam non sponte facere quoquomodo eidem actui, vel præsentiam, vel consensum, vel auctoritatem interposuerint. — 94. Non excommunicantur tamen ii qui per vim inductivam, non coactivam coegerint virginem monasterium ingredi. — 95. Excommunicantur et ii, qui sanctas virgines, vel alias mulieres veli accipiendi, vel voti emittendi quoquomodo sine justa causa impederint. — 96. Dictam excommunicationem latam a conc. Trid. contra cogentes ad professionem, seu ab ea retrahentes mulieres, non incurrunt sic cogentes aut retrahentes viros. — 97. Attamen sic cogentes, vel retrahentes viros graviter peccant, et possunt ab ordinariis puniri censuris. — 98. Professio regularis varios habet et sortitur effectus. Et primo, per legitimam professionem confertur professo perfectissima remissio omnium peccatorum,

tam quoad culpam, quam quoad poenam. Et hæc indulgentia acquiritur præsertim a minoribus per renovationem professionis quotannis fieri solitam. — 99. Secundo, professio religiosa extinguit omnia vota prius emissa. — 100. Et hoc etiamsi quis venerit aliam religionem etiam strictiorem intrare. — 101. Tertio, aufert irregularitatem ex natalium defectu proveniente in ordine ad suscipiendos sacros ordines; secus in ordine ad prælaturas vel dignitates ecclesiasticas. — 102. Aliæ autem irregularitates non auferuntur per professionem religiosam. — 103. Quarto, professio religiosa dirimit, non solum sponsalia, sed etiam matrimonium jam contractum et nondum consummatum. — 104. Et in hoc

(1. Professio regularis seu religiosa est promissio libere facta, et legitime accepta, qua quis in debita ætate constitutus post annum probationis expletum se astringit certæ religioni ab Ecclesia approbatæ. Est in re communis.

(2. Professio regularis seu religiosa est duplex, una expressa et alia tacita. *Professio expressa* est illa, quæ fit verbo, vel scripto, vel utroque simul; vel etiam nutu aut signis in manibus legitimi superioris, juxta formam religionis professæ. *Professio tacita* est illa, quæ fit sine verbo vel scripto, et mentem suam obligandi se ad tria vota et certam religionem signo, vel facto alio externo satis manifestat. Ita in re communis.

(3. Ad valorem professionis requiritur ætas annorum sexdecim, completorum. *Communis*, textu expresso in conc. *Trident.*, sess. xxv, *De regularibus*, cap. 15, ibi: « In quacunque religione tam virorum quam mulierum, professio non fiat ante decimum sextum annum expletum... Professio autem antea facta sit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicujus regulæ, vel religionis, vel ordinis observationem, aut alios quoscunque effectus. »

(4. Anni sexdecim ad professionem requisiti debent esse completi de momento ad momentum; unde si professio fiat per aliquot tantum horas ante completum annum decimum sextum ætatis, est nulla. *Vide* verb. *ANNUS PROBATIONIS*, a n. 25, et verb. *MONIALES*, art. 1, d. 88 et 90. (5. Ætas autem incipit a die natalitatis, non a die baptismi: sacr. congregat. Concil., in *Cortonen.*, 4 Decembr. 1827.

(6. Item ad valorem professionis prærequiritur annus probationis completus. *Communis*, textu expresso in concil. *Trident.*, *loc. cit.*, ibi: « Nec qui minori tempore, quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur; professio autem antea facta sit nulla, » etc. (7. Et quidem hic annus debet esse completus de momento in momentum, adeo ut professio facta nondum completo anno, etiam per modicum tempus, esset nulla. *Vide* d. verb. *ANNUS PROBATIONIS*, n. 26. (8. Imo ita debet esse completus et integer annus novitiatus seu probationis, ut anno bissextili debeat necessario computari lapsus diei, qui tunc de novo additur, cum illi duo dies pro uno computentur. *Vide* d. verb. *ANNUS PROBATIONIS*, n. 27 et

votum solemne professionis differt a voto solemniori ordinis sacri, cum hoc dirimat solum matrimonium contrahendum, et nullatenus matrimonium jam contractum, licet nondum consummatum. — 105. Quinto, professio religiosa tollit maculam quoad actus temporales. — 106. Sexto, professio religiosa liberat professum a patria potestate. — 107. Septimo, tollit filii ingratitudinem erga parentes. — 108. Regularis non tenetur ratificare suam professionem coram episcopis ante susceptionem subdiaconatus ad n. 109. — 110. Additur ad rem notabilis resolutio S. cong. Conc., n. 111. — 112. Alia ad rem, *remissive*. — 113. Quid amplius notand. v. ad n. 136.

28. (9. Insuper hic annus probationis debet esse continuus, ita ut novitiatus annum probationis animo religionem deserendi interrumpens, licet per duas solas horas, teneatur incipere de novo annum novitiatus. *Vide* d. verb. *ANNUS PROBATIONIS*, a n. 10 ad 24. (10. Et talis annus probationis debet necessario peragi cum habitu regulari et non cum habitu seculari. *Vide* d. verb. *ANNUS PROBATIONIS*, n. 3 et 4.

(11. Professio potest in articulo mortis emitti, etiam anno novitiatus non completo; dummodo novitiatus seu novitia habeat legitimam ætatem. *Vide* verb. *MONIALES*, art. 1, n. 96. (12. Si tamen hujusmodi novitiatus vel novitia convaluerit, debet iterum profiteri. *Vide*, *ibidem*, n. 79. (13. Talis autem professio emissa in articulo mortis, anno novitiatus nondum completo, non suffragatur, nisi quoad acquisitionem indulgentiarum favore profitentis, non autem quoad acquisitionem dotis favore monasterii, cum ipsa debeat restitui ejus consanguineis hæredibus. *Vide*, *ibid.*, n. 98, et *vide* etiam varia decreta ab Ursaya, tom. II, part. II, discept. 24 citata. (14. An autem professio emissa in articulo mortis, anno probationis jam integre completo, prosit monasterio quoad acquisitionem bonorum. *Vide*, *ibidem*, n. 99 et 100.

(15. Professio facta post decimum sextum annum, sed ante decimum octavum requisitum a statuto ordinis Minorum non annullante, aut irritante, valida est. Sac. congr. Conc., 2 Novembr. 1581, apud Barbosam, in *Summa Apostolic. decis.*, verb. *Professio Regularis*, n. 9. (16. Sic etiam professiones emissæ juxta dispositionem concilii Tridentini, id est post completum xvi annum, sunt validæ, quamvis in constitutionibus religionis sanctissimæ Trinitatis redemptionis captivorum, auctoritate Apostolica confirmatis cautum sit, quod in ea religione aliquis non recipiatur antequam annum vicesimum videatur complevisse. Sacra congreg. Conc., 2 Augusti 1631, et 24 Aprilis 1632, apud Barbos., *loc. cit.*, n. 10. Et sic dicendum est de professionibus emissis ante ætatem requisitam a constitutionibus aliarum religionum; dummodo servetur ætas requisita a concilio Tridentino, et non requiratur major ætas sub clausula annullante et irritante confirmata expresse a Sede Apostolica.

(17. Professio potest per superiorem prolongari, lapsa tempore novitiatus, in his

qui non bene adhuc didicerunt, et aliquantulum inhabiles reperiuntur; dummodo habeant spem probabilem, quod efficiantur habiles infra sex menses. Sacra congreg. Conc., 8 Novembr. 1596; apud Barbosam, *loc. cit.*, n. 6. (18. Si tamen propter aliquam pertinacem infirmitatem, vel aliam causam esset protrahenda professio ultra sex menses, tunc pro facultate esset adeunda Sedes Apostolica. *Vide* verb. *ANNUS PROBATIONIS*, a n. 29 ad 35.

(19. Item ad valorem professionis requiritur, quod tam novitiatus quam ipsa professio fiat in conventibus designatis. Fagnan, l. iv, tit. 6 *Decretal.*, cap. *Insinuante* 7, Qui cleric., vel voventes, a n. 42; Pignatell., tom. IX, consult. 173, n. 56, et consult. 175, a n. 24; Ursaya, tom. VIII, part. I, discept. 33, n. 34; Donatus, tom. III, part. II, tractat. 8, qu. 2 et 4; ubi ad id adducit decreta Clementis VIII, et decretum sacre congregationis jussu Urbani VIII editum 21 Septembr. 1614, et constitutionem ejusdem Urbani VIII, incip. *Religiosos viros*, ubi sic expresse habet: « Cum itaque, sicut accepimus, quamplures ordinum, congregationum et institutorum regularium professores ad habitum regularem recepti, probationis annum in monasteriis seu domibus regularibus ad id designatis, vel ab Apostolica Sede approbatis minime fecerint; proindeque juxta constitutionem fel. recordat. Clement. VIII, prædecessoris Nostri desuper editam, professio per eos subinde emissa invalida existat... » Ubi (nota hæc ultima verba): « Professio per eos subinde emissa invalida existat; » et ista, quæ infra subjungit: « Eisdemque, postquam professionem de novo, ut præfertur, emiserint, » etc. ex quibus clare et expresse constat, quod ad valorem professionis requiritur, quod tam novitiatus quam professio fiat in conventibus designatis. Et tenent etiam Corrad., *Prax. dispen.*, lib. v, n. 9, vers. *Nec non decret.*, Matthæucc., *Offic. cur.*, cap. 34, n. 20, et alii plures, et consentire videntur card. Petra, *loc. infra cit.*; Monacell., tom. III, tit. 1, form. 36, n. 4. *Vide* verb. *ANNUS PROBATIONIS*, a n. 30 ad 40.

(20. Viri recepti et professi in conventibus non designatis tenentur nullitatem suæ professionis deducere coram sacra congregat. Conc. Quod si non fecerint, et recedere a monasteriis præsumperint, tanquam apostatæ sunt puniendi. Et superiores, qui in cognitione causæ se ingesserint, vel professores ejecerint, censuras latæ sententiæ incurrunt, ut habetur ex decreto Urbani VIII, quod per extensum referunt Donatus, tom. II, part. II, tract. 8, *De domibus novitiarum*, quæst. 9, n. 9; Corrad., *Prax. dispen.*, lib. v, cap. 13, n. 11; Peyrin., in *suo Formular.*, litt. P, cap. 20; Bordon., tom. I *Variat. resolut.*, qu. 13, n. 7; et alii, prout sequitur.

(21. « Sanctissimus D. N. Urbanus divina providentia Papa VIII, ad occurrendum motibus, qui possint in religionibus oriri occasione receptionis novitiarum et professio-

nis per eos emissæ in conventibus non designatis, contra formam decretorum san. mem. Clementis VIII, de novitiis ad habitum regularem et professionem non admittendis, nisi in conventibus designatis, audita super hoc sententiâ sacræ congreg. Conc. declaravit et decrevit hujusmodi receptos ac professos contra formam ipsorum decretorum, allegantes propterea nullitatem receptionis et professionis, non posse super hujusmodi nullitate post lapsum quinquennii quoquo modo audiri.

« Quod si aliqui contra formam prædictorum decretorum recepti et professi e religione infra quinquennium exire, vel superiores extra respective illos ejicere voluerint, eadem Sua Sanctitas declaravit, ut tam ipsi professi quam superiores respective teneantur jura, quæ sibi favere visa fuerint, prius deducere coram sacra congregatione, quæ ex speciali etiam Suæ Sanctitatis facultate super hoc concessa, providebit.

« Inhibendo propterea primatibus, patriarchis, archiepiscopis, abbatibus, ac quibuscunque iudicibus ordinariis et delegatis, etiam causarum Palatii Apostolici auditoribus, et S. R. E. cardinalibus, etiam de latere legatis, Sedisque Apostolicæ nuntiis, ne in posterum in hoc quoquomodo se ingerant absque speciali ejusdem Sanctitatis commissione, sub pœna ipso facto incurrenda, quoad episcopos, archiepiscopos, patriarchas et primates, interdicti ab ingressu Ecclesiæ; quoad abbates, inferiores et alios iudices prædictos, excommunicationis latæ sententiæ: quo vero ad nuntios, et S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, indignationis Suæ Sanctitatis, et pœnarum arbitrio imponendarum.

« Si vero iidem recepti, ut supra, et professi iuribus suis minime deductis coram sacra congregatione ausi fuerint recedere, ipsi recepti et professi tanquam apostatæ puniantur, et pro talibus habeantur, nec non contra eosdem juxta formam decret. de Regular. Apostat. et Ejectis, ejusdem Sanctitatis Suæ jussu ab eadem congregatione sub die 21 Septembris 1634, editi procedatur, et superiores, qui ejecerint, pœnas suspensionis a divinis, nec non privationis omnium officiorum, quæ tunc obtinebunt, ac perpetuæ inhabilitatis ad ea in posterum obtinenda, vocisque activæ, et passivæ ipso facto; et absque alia declaratione incurrant.

« Datum Romæ, die 4 Januar. 1638.

« Fr. card. DEROSIUS. »

« Concordat cum originali. Ita est, Antonius de Episcopis cancellarius illustriss. et reverendiss. domini nuntii Apostolici Venetiarum. » Et sic etiam refert card. Petra, tom. IV *Comm. ad Constitut. 9 Sixti IV*, n. 23.

(22. Ratificare volentes professionem nullam ob loci designati defectum, non tenentur novitiatum reiterare, nec novum consensum capituli exquirere, sed sufficit, quod ratificatio, seu nova professio fiat in mani-

bus praelati, et talis nova professio eis suffragatur in omnibus, et per omnia, tam in foro interno quam externo, ac si ab initio valide professi fuissent. Sic expresse statuit et declaravit Urbanus VIII, constitut. incip. *Alias*; quae hic per extensum ad uberiorem notitiam adducitur.

« URBANUS, Papa VIII, etc.

(23. « *Alias* per Nos accepto, quod quamplures ordinum, congregationum et institutorum regularium professores, ad habitum regularem recepti, probationis annum in monasteriis seu domibus regularibus ad id designatis, vel ab Apostolica Sede approbatis minime fecerunt, perindeque juxta const. fel. record. Clem. Papae VIII, praedecessoris nostri desuper editam, professio per eos subinde emissa invalida existebat; Nos motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, bon. mem. Scipioni episcopo Sabinensi cardinali Burghesio nuncupato, majori poenitentiario, vel venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis et episcopis, caeterisque ordinariis locorum, in quibus eorundem religiosorum monasteria, domus seu conventus, aliaque regularia loca consistebant, sive ipsorum religiosorum praefectis vel superioribus generalibus per nostras in simili forma brevis sub die 11 Aprilis 1631, expeditas litteras, commisimus et mandavimus, quatenus omnes et singulos religiosos praedictos, qui ad habitum regularem alias canonice recepti, annum probationis in monasteriis seu domibus regularibus ad id designatis, minime fecerant; subindeque professionem denuo, servatis alias servandis emittendam, quae sic emissa illis, et eorum cuilibet, tam in foro interiori quam exteriori, suffragari deberet, absque novo probationis anno, ex speciali hujus Sanctae Sedis benignitate, auctoritate nostra Apostolica recipere et admittere, eosdemque postquam professionem denuo, ut praefertur, emisissent, ad omnes gradus, honores, dignitates, praeminentias atque habilitates, quas, si ab initio valide professi essent, legitime obtinerent, eadem auctoritate restituerent, ac restitutos eo ipso esse et censeri declararent, ita ut haberent eundem locum, sessionem et votum, prout haberent, si priores professiones validae fuissent: et nondum promoti ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines, servatis alias servandis, promoveri, et tam ipsi quam alii ad eosdem ordines jam recte promoti in susceptis ordinibus hujusmodi, etiam in altaris ministerio ministrare licite et libere valerent, nec non omnes actus, sive contractus, quos contraxerant, et legitime contraxissent, vel cum laicis, vel cum aliis monasteriis, seu alterius religionis viris, si nullum aliud parerentur vitium vel defectum, nisi ex eo solum, quia initi aut contracti erant invalide ab iis, qui contra dictam constitutionem in domibus non designatis, sive ab eadem Sede non approbatis, professi erant, auctoritate nostra praedicta confirmarent et

approbarent, ac validos omnino declararent, super quibus omnibus et singulis plenam et amplam facultatem dicta auctoritate tribuimus et impartiti sumus, et alias, prout in dictis litteris, quarum tenores, praesentibus pro expressis haberi volumus, plenius continentur. Cum autem, sicut dilectus filius procurator generalis Fratrum ordinis Praedicatorum Nobis supra exponi fecit, in nonnullis dicti ordinis provinciis, novae oriantur difficultates, quae conscientias multorum sollicitas habent, Nobis propterea humiliter supplicari fecit dictus procurator generalis, ut super praemissis opportunum providere de benignitate Apostolica dignaremur; Nos igitur omnem in praemissis ambigendi seu excitandi materiam e medio tollere, dictorumque Fratrum quieti, quantum cum Domino possumus, consulere, ac procuratorem generalem praedictum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a jure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinatis, De venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis regularium praepositorum consilio, Apostolica auctoritate praedicta, tenore praesentium statuimus atque ordinamus, quod in ratificationibus, sive novis professionibus, faciendis in manibus praelati nova fratrum vocalium acceptatio nullatenus requiratur; sed statim professus intelligatur, et filius ejus conventus, in quo professionem fecerat, supplendo cum simplici ratificatione, seu nova professione quaecumque requisitum, quod de jure requireretur, seu de facto occurreret, cum retentione eorum graduum, officiorum, honorum, dignitatum vel praeminentiarum quibus ad praesens gaudent: ita tamen, ut qui de facto habitum regularem dimiserint, recipiantur salva ordinis disciplina. Decernentes praesentes litteras validas, firmas et efficaces fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac omnibus, et singulis, quos illae concernunt, plenissime suffragari, irritumque, et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac omnibus illis, quae in dictis litteris volumus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

« Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris die 31 Januarii 1633, Pontificatus nostri anno duodecimo. »

(24. Item ad valorem professionis requiritur, quod omnino libere libero consensu profitentis absque metu gravi sive cadente in virum constantem ab extrinseco injuste incusso fiat. *Communis*, per text. in cap. 1 *De regularibus*, c. 1 *De his, quae vi metusve causa sunt*, c. *Præsens* 4, caus. 20, q. 3, juncto concil. Trid., sess. xxv *De regula-*

ribus, cap. 15, ubi inter causas reclamandi contra professionem prima ponitur; *Si quis per vim vel metum inductus est*.

(25. Dicitur autem notanter: *absque metu gravi, seu cadente in constantem virum*; quia metus levis non reddit professionem invalidam, ut docet communis doctorum. Arg. 1. *Metus autem* 3, ff. *Ex quibus causis majores*, etc., ibi: « Sed non sufficit quolibet terrore abductum timuisse. »

(26. Sic etiam notanter dicitur: *ab extrinseco injuste incusso*, quia metus proveniens ab intrinseco et causis naturalibus non invalidat professionem, ut patet de aegroto, qui metu imminentis mortis, aut timore inferni, completo anno probationis, emittit professionem, quam alias non esset emissurus, textu expresso, in capit. *Sicut nobis* 17, *De regularibus*, et concordat cap. *Perlatum est*, *De his, quae vi metusve causa sunt*; unde Fagnanus, lib. III *Decretal.*, in cap. *Si quis* 2, *De regularibus*, n. 82, refert, fuisse a sacra congregatione Concilii, articulo diligenter discusso, declaratum, quod si quis, ut evadat ultimum supplicium ob conscientiam scelerum commissorum, aut mortem sibi timens ab inimicis, religionem profiteatur, nisi aliud obstiterit, est valide professus, licet alias professus non fuisset.

(27. Hinc tenendum est quod solus metus mortis violentae incussus a causa libera extrinseca cadens in constantem virum invalidat professionem. *Vide* verb. *Metus*, n. 14.

(28. Non invalidat autem dictam professionem metus mortis naturalis, seu ab intrinseco. *Vide, ibidem*, n. 15. Nec dictam professionem invalidat metus mortis accidentalit casualis. *Vide, ibid.*, n. 16.

(29. Cur professionem inficiat timor mortis violentae incussus a causa libera extrinseca, et non timor mortis naturalis vel accidentalit casualis? *Vide, ibidem*, num. 7.

(30. Metus mortis violentae ad hoc ut invalidet professionem, debet esse ab homine incussus et ordinatus ad ipsam professionem extorquendam. *Vide, ibidem*, n. 18.

(31. Secus autem non invalidat. *Vide, ibidem*, n. 19.

(32. Metus reverentialis, si praecesserint minae, vel verbera, aut pater sit terribilis, annullat professionem. *Vide, ibidem*, n. 20.

(33. Professio dicitur metu facta ex praecedentibus minis aut verberibus a patre illatis, etiam sine expresso praeecepto. *Vide, ibid.*, n. 21.

(34. Insuper volent sufficere solum metum reverentialem absque minis. *Vide, ibidem*, n. 22.

(35. In praxi tamen tenendum est, non sufficere solum metum reverentialem ad annullandam seu invalidandam professionem. *Vide, ibidem*, n. 23.

(36. Alia de metu. *Vide, ibidem*, per tot. et verb. MATRIMONIUM QUOAD IMPEDIMENTA, art. 1, a num. 98 ad 107.

(37. Quibus adde quod professio emissa per vim et metum, et ante annum XVI a concilio Trident. praescriptum, nulla declarata

est a sacra congregatione Conc., in *Veneta seu Mantuana Nullitatis Professionis*, 18 Augusti 1697, de qua Ursaya, tom. I, part. II, disceptat. 3. (38. Item professio per vim et metum emissa, et novitiatu interrupto, nulla declarata est ab ead. sacr. congregat. Concil., in *Praenestina Nullitatis professionis*, 17 Julii, et 12 Novembr. 1717, de qua Ursaya, tom. III, part. I, discept. 7. (39. Item professio emissa ob metum interventionis status, et denegationis alimentorum fuit nulla declarata ab eadem sacra congregat. Concil., in *Romana Nullitatis professionis*, 1 Octobris 1720, et 11 Januar. 1721, de qua Ursaya, tom. IV, par. I, disceptat. 1.

(40. Item ad valorem professionis requiritur consensus, et acceptatio illius vel illorum, ad quos spectat aliquem ad professionem recipere. *Communis*. Arg. cap. *Porrectum* 13, *De regularibus*, ibi: « Et recipitur ab abbate; » cap. *Ad Apostolicam* 16, eodem, ibi: « Abbate per se vel per alium professionem recipiente. » Et ratio est, quia cum professio sit contractus ultro citroque obligatorius, professum quidem obligans ad observantiam regularem, religionem vero ad eundem alendum, et juxta ordinis constitutiones tractandum, requiritur necessario ad ipsam consensus utriusque partis, sicut in aliis contractibus reciprocis. Arg. 1. *In omnibus* 53, *De obligat et action.*

(41. Ad quem autem spectet novitios ad professionem recipere? recurrendum est ad consuetudines legitimas, constitutiones et privilegia cujuscunque ordinis, ut in cap. *Si ad solum* 6, *De regularibus* in 6, ubi id notat Glossa verb. *Pertineat*; Fagnan., in cap. *Porrectum* 13, *De regularibus*, n. 34, cum archidiacono, Jo., Andr., Ancharan., Geminian., Fran., Abbat., Navarr., ibi citatis.

(42. Unde in illis religionibus, in quibus receptio ad professionem spectat ad praelatum cum consensu et suffragio religiosorum conventus, non potest praelatus solus sine tali consensu et suffragio aliquem ad professionem recipere; aliter, si non concurrat saltem major pars capituli, talis professio erit nulla. *Communis*, per text. in cap. *Ea noscitur* 7, *De his quae fiunt a praelato sine consensu capituli*, ibi: « Quod fiant de collegiorum suorum assensu, sine quo non obtinent firmitatem: » et concordant cap. *Novit* 4, et cap. *Quanto* 3, eod.

(43. Ubi autem receptio ad professionem spectat ad solum praelatum sine consensu, suffragio aut consilio religiosorum conventus, tunc professio ab ipso solo, alias legitime recepta, erit valida. Nec, praelato defuncto aut absente, poterit a conventu aliquis ad professionem valide admitti: *Communis*, per text. in cap. *Si ad solum* 6, *De regularibus* in 6, ibi: « Si ad solum abbatem pertineat creatio monachorum, eo defuncto, nequibit novus monachus a conventu creari. » (44. Poterit tamen conventus valide ad professionem admittere, praelato defuncto, ubi receptio ad professionem spectat insimul ad utrumque, textu expr. in cit. cap. *Si ad so-*